

VASS ÉVA VERSEI

NEVEZETLENÜL

Ha ezek a felfűtött házak hűlés közben
végigpattognak benned,
ha minden ilyen tombolás után
üres sarokba veted ágyad —
talán meg sem tudod majd nevezni...

KÉSZENLÉTBEN

éjjelre a szél is szorít egyet
a kottaszögeken
s megfeszülnek fölöttünk
a villanydrót-húrok

lassan előszedjük
hangszereinket

ÉBREDÉS

hallgasd ezt a szuszogást
a kelt kalács lassú lélegzését
ereimben üres hordók kongnak
tüdőmből bádogdobozok repülnek feléd

nedves sóhajjal magamba szívlak
mandulahangommal szólítlak

mély aszfaltálmomból felver a szél

VÉGÜL

Ablakunk alatt nagy nehéz kőbölcsőt rengetnek,
 hogy a kinnjárók is belerezzenek —
 lábuk alatt megroppan a jég.
 Valaki üres székre ültet maga mellé,
 s mire azt monddod: Jó reggelt —
 elgurul a lejtő, magadra maradsz.

ÚJABB NYÁRKISÜLÉSEK

időnként teljesen felszívódik
 ez a nyár
 pointillista ábráival
 kitérő vonalkáival
 majd újra kiömlik
 minél tovább lépek
 mind nehezebbé válik
 a felfűtött levegő
 talán sikerülne újraépíteni
 az útközben bevéselt szobrokat tornyokat
 ha nem kötődtek volna
 ilyen mélyen
 egyedül azonban félnék felszakítani
 ezeket a méasztufákat
 csak feszítenék az izmaimat
 a szöveteket
 közben állandóan fogva tart
 valamiféle fegyelem
 semmit sem merek
 elszórni magamból
 csak gyűjtöm az újabb kövületeket
 bazaltmonstrumokat építek
 vérképem feljavul